

Ketterijen van het Zevendedags Adventisme

<http://www.wayoflife.org/>

Zie verder: https://www.wayoflife.org/reports/a_warning_about_seventh_day_adventism.html

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling 1977. Vertaling, plaatje en voetnoten door M.V.

INHOUD

A Word About the Documentation for This Report

History of Seventh-day Adventism

Seventh-day Adventist Doctrines

Ketterij #1: Herdefinitie van Genade en Behoud

Ketterij #2: Sabbat houden

Heresy #3: Soul Sleep

Heresy #4: Annihilation of the Wicked

Heresy #5: Ellen White a Prophetess and Inspired Commentator

Heresy #6: Investigative Judgment

Ketterij #1: Herdefinitie van Genade en Behoud door het insluiten van werken der Wet

Het Zevendedags Adventisme (hierna afgekort tot ZDA) speelt hetzelfde spel met betrekking tot het behoud (redding) als elke andere valse beweging in het Christendom. Zij onderwijzen behoud door genade, door geloof, maar zij herdefiniëren dit op een wijze die tegengesteld is aan de leer van het Nieuwe Testament.

Alhoewel zij dat dikwijls ontkennen, leert het Adventisme in feite een weg van behoud door genade *plus* wet. Genade is volgens de Adventistische theologie de kracht en de vergiffenis die God geeft om de zondaar in staat te stellen de wet te houden en daarbij een heilige hoedanigheid op te bouwen die geschikt is voor de hemel. Hij die erin faalt dit heilig karakter op te bouwen zal de hemel nooit zien. Geloof en werken zijn de twee roeispanten waarmee de gelovige naar de hemel vaart. [specifieke documentatie die deze bewering aantoont is bij ons verkrijgbaar, als u het wenst na te gaan].

WAT DE BIJBEL LEERT: Hoe verschilt het ware Evangelie van het ZDA-evangelie?

1. Behoud is door genade ALLEEN, door geloof ALLEEN, zonder de werken van de wet in gelijk welke betekenis. Tegengesteld aan de Adventistische doctrine zijn genade en geloof, wet en werken, geen wederzijdse sympathische systemen en ze horen niet gemengd te worden.

“Nu, hem, die werkt, wordt het loon niet toegerekend naar genade, maar naar schuld. Doch **hem, die niet werkt**, maar gelooft in Hem, Die de goddeloze rechtvaardigt, wordt zijn geloof gerekend tot rechtvaardigheid” - Rom 4:4-5.

“En indien het door genade is, zo is het niet meer uit de werken; anderszins is de genade geen genade meer; en indien het is uit de werken, zo is het geen genade meer; anders is het werk geen werk meer” - Rom 11:6.

“Maar nu is de rechtvaardigheid Gods geopenbaard geworden **zonder de wet**, hebbende getuigenis van de wet en de profeten: Namelijk de rechtvaardigheid Gods door het geloof van Jezus Christus, tot allen, en over allen, die geloven; want er is geen onderscheid. Want zij hebben allen gezondigd, en derven de heerlijkheid Gods; En **worden om niet gerechtvaardigd**, uit Zijn

genade, door de verlossing, die in Christus Jezus is; Die God voorgesteld heeft tot een verzoening, door het geloof in Zijn bloed” - Rom 3:21-25.

“Christus heeft **ons verlost van de vloek der wet**, een vloek geworden zijnde voor ons; want er is geschreven: Vervloekt is een ieder, die aan het hout hangt. Opdat de zegening van Abraham tot de heidenen komen zou in Christus Jezus, en opdat wij de belofte des Geestes verkrijgen zouden door het geloof” - Gal 3:13-14.

“En al deze dingen zijn uit God, Die ons met Zichzelf verzoend heeft door Jezus Christus, en ons de bediening der verzoening gegeven heeft. Want God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende, **hun zonden hun niet toerekenende**; en heeft het woord der verzoening in ons gelegd. Zo zijn wij dan gezanten van Christus’ wege, alsof God door ons bad; wij bidden van Christus’ wege: laat u met God verzoenen. **Want Hem, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem**” (2 Kor 5:18-21).

Het Goede Nieuws van Christus is niet redding door genade die de werken van de wet voortbrengt. Het is eeuwige redding door Gods genade alleen, door geloof alleen, ZONDER DE WET. Ieder die gered wil worden zal zijn vertrouwen moeten stellen in het vergoten bloed alleen, voor een volkomen redding.

Zij die, na initieel geloof in Christus, proberen terug te keren naar de Mozaïsche wet, om hun redding te vervolmaken, plegen dezelfde fout als de Galaten in de eerste eeuw.

“O gij uitzinnige Galaten, wie heeft u betoverd, dat gij de waarheid niet zoudt gehoorzaam zijn; voor wier ogen Jezus Christus te voren geschilderd is geweest, onder u gekruisigd zijnde? Dit alleen wil ik van u leren: hebt gij de Geest ontvangen uit de werken der wet, of uit de prediking des geloofs? Zijt gij zo uitzinnig? Daar gij met de Geest begonnen zijt, voleindigt gij nu met het vlees? Hebt gij zoveel tevergeefs geleden? Indien maar ook tevergeefs! Die u dan de Geest verleent, en krachten onder u werkt, doet Hij dat uit de werken der wet, of uit de prediking des geloofs? Gelijk Abraham Gode geloofd heeft, en het is hem tot rechtvaardigheid gerekend; Zo verstaat gij dan, dat zij, die uit het geloof zijn, Abrahams kinderen zijn” (Gal 3:1-7).

Zij die volharden in het zich plaatsen onder de Mozaïsche wet, in weerwil van de duidelijke nieuwtestamentische leringen, hebben zich buiten ware redding gesteld. Zevendedags Adventistische leiders horen daarbij - zij zijn Galatische legalisten¹.

“En nu, als gij God kent, ja, veelmeer door God gekend zijt, hoe keert gij u weer tot de zwakke en arme beginselen, welke gij weer van voren aan wilt dienen? Gij onderhoudt dagen, en maanden, en tijden, en jaren. Ik vrees voor u, dat ik niet enigszins tevergeefs aan u gearbeid heb” (Gal 4:9-11).

“Mijn kinderkens, die ik weer arbeid te baren, totdat Christus een gestalte in u krijgt. Doch ik wilde, dat ik nu tegenwoordig bij u was, en mijn stem mocht veranderen; want ik ben in twijfel over u” (Gal 4:19-20).

“Staat dan in de vrijheid, met welke ons Christus vrijgemaakt heeft, en wordt niet weer met het juk der dienstbaarheid bevangen. Ziet, ik Paulus zeg u, zo gij u laat besnijden, dat Christus u niet nut zal zijn. En ik betuig weer een ieder mens, die zich laat besnijden, dat hij een schuldenaar is de gehele wet te doen. Christus is u ijdel geworden, die door de wet gerechtvaardigd *wilt* worden; gij zijt van de genade vervallen. Want wij verwachten door de Geest, uit het geloof, de hoop der rechtvaardigheid” (Gal 5:1-5).

2. De redding is verzekerd op basis van bekering. Het ware evangelie van de genade van Jezus Christus biedt volkomen zekerheid, en ENKEL het ware evangelie kan zekerheid bieden.

Ketterij #2: Sabbat houden

¹ Legalisme: wetsbetrachting of de leer van de rechtvaardiging door goede werken.

Laten we precies onderzoeken wat het Zevendedags Adventisme leert over de sabbat. Hierna volgt de weerlegging van die leringen vanaf hun eigen publicaties.

WAT HET ADVENTISME LEERT:

De sabbat is eeuwig bindend voor de mensheid sinds de schepping. Het Zevendedags Adventisme zegt dat de sabbat gegeven werd aan de mensheid in het algemeen, en aan Adam in de Hof van Eden. Daarom is het houden van de sabbat een teken van getrouwheid jegens God, de Schepper.

Ellen G. White

“God stelde in Eden de Sabbat in; en zolang het feit dat Hij onze Schepper is een reden is om Hem te aanbidden, zolang zal de Sabbat een teken en aandenken daarvan zijn. ... Het houden van de Sabbat is een teken van loyaliteit aan de ware God” (Ellen White, *The Great Controversy*, p. 386).

“De Sabbat werd gehouden door Adam in zijn onschuld, in heilig Eden; en door Adam, gevallen maar berouwvol, toen hij verdreven was uit zijn welgevallig landgoed. De Sabbat werd gehouden door alle patriarchen, van Abel tot de rechtshapen Noach, tot Abraham, tot Jakob” (Ibid., p. 398).

WAT DE BIJBEL LEERT:

1. De sabbat, alhoewel in Gen 2:2-3 vernoemd, werd niet aan de mens gegeven voordat hij aan Israël gegeven werd in de woestijn (Neh 9:13-14).
2. De sabbat werd niet aan de mensheid in het algemeen gegeven, maar alleen aan Israël als een bijzonder verbondsteken tussen Israël en God (Ex 31:13, 17).
3. Ellen White voegde aan de Schrift toe wanneer ze leerde dat Adam en de patriarchen de sabbat hielden. De Bijbel zegt daar absoluut niets over. In feite kan dat niet waar zijn. Indien de sabbat gehouden werd door de mensheid in het algemeen, vanaf de schepping, kon het niet gegeven zijn als bijzonder teken aan Israël.

WAT HET ADVENTISME LEERT:

De sabbat blijft bindend voor nieuwtestamentische gelovigen.

“...vandaar dat het evident is dat alle Tien Geboden bindend zijn in de Christelijke bedeling, en dat Christus niet van plan was een van deze te veranderen. Een van deze geboden is het inacht-nemen van de zevende dag als de Sabbat...” (Bible Footlights, p. 37).

WAT DE BIJBEL LEERT:

1. Het Nieuwe testament is de enige onfeilbare gids om te bepalen welk deel van de Mozaïsche wet belangrijk blijft voor de gelovige in de kerk(gemeente)bedeling. Het N.T. leert duidelijk dat de gelovige vandaag niet gebonden is aan de sabbatwet!

“Dat u dan niemand oordele in spijs of in drank, of in het stuk van de feestdag, of van de nieuwe maan, of van de sabbatten; welke zijn een schaduw der toekomstige dingen, maar het lichaam is van Christus” (Kol 2:16-17).

2. Overeenkomstig de nieuwtestamentische brieven was de sabbatkwestie van geen enkele relevantie voor de kerk. In de gehele instructie die God in de brieven aan de kerken gaf is er slechts één vermelding van de sabbat - in Kol 2:16 - en die enige vermelding was enkel om aan te tonen dat de sabbat niet bindend was voor nieuwtestamentische gelovigen:

“Dat u dan niemand oordele in spijs of in drank, of in het stuk van de feestdag, of van de nieuwe maan, of van de sabbatten; welke zijn een schaduw der toekomstige dingen, maar het lichaam is van Christus” (Kol 2:16-17).

Is het niet vreemd, in het licht van het feit dat de nieuwtestamentische brieven de sabbat slechts één keer vernoemen, en dat enkel om aan te tonen dat deze voor ons niet meer bindend is, dat het Ze-

vendedags Adventisme zo'n grote kwestie maakt van een sabbatvoorschrift? Het is wel zeker dat de ZDA-denominatie een heel andere kijk heeft op de sabbat en Gods zaken dan de apostelen! De apostelen hechtten in hun geschriften absoluut geen belang aan de sabbat. Maar de ZDA hechten er in hun geschriften veel belang aan. Bij een van haar correspondentiecurssussen zond de ZDA mij een mooi prentje van de stenen tafelen met de Tien Geboden. Dit was afgebeeld in dure gouddruk en de sabbat was er lichtend op gemarkeerd. Misschien was dat in Ellen White's visioenen ook zo. Ik neem aan dat verondersteld werd dat ik dit kleinood zou bewaren als een schat. Neen, mijn vrienden, ik verheerlijk de sabbat niet! De apostel Paulus zei dat de sabbat niets voor mij is.

3. De sabbat was een model van de redding.

“Er blijft dan een rust over voor het volk Gods. Want die ingegaan is in zijn rust, heeft zelf ook van zijn werken gerust, gelijk God van de Zijne” (Hebr 4:9-10).

Adventisten geven toe dat het Oude Testament typeert en voorafschadwt. Zo werden de Levitische offers vervuld in het leven en de dood van de Heer Jezus Christus, maar zij blijven volhouden dat de wekelijkse sabbat geen type of model was dat vervuld werd door Christus. In Hebr 4 echter wordt de sabbat voorgesteld als een type van redding. Zoals God op de zevende dag rustte van Zijn scheppingswerk, zo rust de ware gelovige in het volbrachte werk van de Heer Jezus Christus. Om Gods rust binnen te gaan moet een mens rustig Gods werk aannemen. Hij moet ophouden met zelf te werken om gered te worden. Redding is Gods gave.

WAT HET ADVENTISME LEERT:

De sabbatwet werd veranderd, waarbij de harde eisen van het Mozaïsche systeem niet langer bindend zijn. Adventisten houden niet de oudtestamentische bepalingen van de sabbat maar zij beweren dat zij dat niet moeten omdat de bepalingen met betrekking tot de sabbat veranderd zijn in dit tijdperk. Een van Ellen White's visioenen wordt hiertoe als bewijs aangedragen.

“In de allerheiligste plaats zag zij de ark die de wet bevat, en ze was verbaasd te bemerken dat ‘het vierde, het sabbatgebod, schitterde boven de andere uit; omdat de sabbat apart was gezet ter ere van Gods heilige naam...’ Daar werd haar ook de verandering van de sabbat getoond, de betekenis van het houden van de sabbat...” (Messenger to the Remnant, p. 34).

“De inzettingen die God heeft ingesteld zijn ten bate van de mensheid. ... De wet van de Tien Geboden, waarvan de Sabbat deel uitmaakt, gaf God aan Zijn volk tot een zegen...” (Ellen White, The Desire of Ages, pp. 245-246).

WAT DE BIJBEL LEERT:

1. De sabbatwet was streng en stroef: (1) Niet werken: Ex 20:10; 31:14-15; (2) Geen lasten dragen: Jer 17:21; (3) Geen vuur maken: Ex 35:3. Slechts in een warm klimaat, zoals dat van Israël, kon dit redelijkerwijs nagekomen worden. De wet van de sabbat was zo streng dat God een Israëliet liet stenigen voor louter het verzamelen van hout om vuur te maken, omdat hij daarmee de sabbatwet verbrak (Num 15:32-36). De wet werd niet gegeven om een zegen te zijn. De apostel Petrus had heel zijn leven onder de wet geleefd tot hij bekeerd werd in zijn volwassen jaren, en hij noemde het een slavenjuk “dat noch onze vaders, noch wij hebben kunnen dragen” (Hand 15:10).

Jakobus 2:10 meldt ons dat de wet niet kan gebroken worden. Dus, ieder die ernaar verlangt de sabbat of de Mozaïsche wet te houden die moet ze houden op de exacte manier zoals God dat geboden heeft in het Oude Testament. En zo iemand moet elk verder detail van de wet houden. Maar voor de christen is niet de oudtestamentische wet maar Christus de standaard!

Door het reduceren van de vereisten van de wet, vernietigt de ZDA-kerk de kracht van de Mozaïsche wet om de nood aan een Redder te openbaren. De Mozaïsche wet was nooit bedoeld als levenswijze voor de gerechtvaardigde mens:

“En hij dit weet, dat de rechtvaardigen de wet niet is gezet...” (1 Tim 1:9).

De wet was enkel en alleen bedoeld als een onderwijzer² om de zondaar tot de Redder en Zijn redding te brengen.

2. Er bestaat geen bijbelse gezagsgrond voor het veranderen van de sabbatwet. De Heer Jezus Christus veranderde de wet niet. Hij veroordeelde enkel de tradities van de Farizeeën die zij aan de wet hadden toegevoegd:

“Meent niet, dat Ik gekomen ben, om de wet of de profeten te ontbinden; Ik ben niet gekomen, om die te ontbinden, maar te vervullen. Want voorwaar zeg Ik u: Totdat de hemel en de aarde voorbijgaan, zal er niet één jota noch één tittel van de wet voorbijgaan, totdat het alles zal zijn geschied” (Matt 5:17-18).

3. Dit is een ander voorbeeld van Ellen White's toevoegen aan de geïnspireerde openbaring. White vond dat de sabbatwet belangrijker was dan de andere; de sabbatwet “schitterde boven de andere uit”. De geïnspireerde apostelen echter zagen er geen enkel belang in voor de nieuwtestamentische gelovige.

WAT HET ADVENTISME LEERT:

Vermits Jezus en de apostelen de sabbat hielden moeten christenen dat vandaag ook doen.

“Het voorbeeld van Jezus is duidelijk en consistent. Het was Zijn gewoonte de Sabbat te houden. ... Maar desondanks vinden we een vreemde situatie in de wereld vandaag. Alhoewel we dezelfde Christus hebben als ons voorbeeld, dezelfde Bijbel als onze gids, zien we dat er twee Sabbatdagen gehouden worden door christenen...” (George Vandeman, Planet in Rebellion, p. 277).

“Christus' volgelingen onderhielden zorgvuldig de Sabbat waarop hun begraven Heer rustte van Zijn doodstrijd tegen de zonde” (New Life Bible Correspondence Course, Guide #16).

WAT DE BIJBEL LEERT:

1. Jezus hield de sabbat omdat Hij onder de wet was geboren om de eis van de wet te vervullen:

“Maar wanneer de volheid des tijds gekomen is, heeft God Zijn Zoon uitgezonden, geworden uit een vrouw, geworden onder de wet; opdat Hij hen, die onder de wet waren, verlossen zou, en opdat wij de aanneming tot kinderen verkrijgen zouden” (Gal 4:4-5).

De Heer Jezus stelde Zich gewillig tot dienaar en werd geboren onder de Mozaïsche wet, opdat Hij zondaars mocht redden van de slavernij van de wet, tot eeuwige vrijheid en zoonschap. In Matt 5:17-20 zette Jezus de eisen van de wet uiteen, die perfectie is. Jezus kwam inderdaad niet om de wet te vernietigen maar om ze te vervullen, wat Hij ook deed. Jezus was onder de wet opdat gelovigen daarvan vrij zouden komen.

2. Het kan niet bewezen worden dat de apostel Paulus en de vroege kerken de sabbat hielden. Adventisten onderwijzen dit als een feit, maar het is louter een gissing. Het is waar dat Paulus in de synagogen kwam op de sabbat om tot de vergaderde Joden te kunnen spreken, maar dit betekent niet dat hij gewetensvol de sabbat hield of het Mozaïsche systeem. Integendeel, Paulus getuigde over de sabbatskwesitie:

“Dat u dan niemand oordele in spijs of in drank, of in het stuk van de feestdag, of van de nieuwe maan, of van de sabbatten” (Kol 2:16).

Dus, de apostel Paulus leerde dat het houden van de sabbat niet bindend was voor nieuwtestamentische gelovigen. Het houden of niet-houden van heiligdagen was een kwestie van individuele christelijke vrijheid:

² “Zo dan, de wet is onze tuchtmeester* geweest tot Christus, opdat wij uit het geloof zouden gerechtvaardigd worden” (Gal 3:24). *Grieks *paidagógos*: pedagoog, opvoedkundige, leraar.

“De een acht wel de ene dag boven de andere dag; maar de ander acht al de dagen gelijk. Een ieder zij in zijn eigen gemoed ten volle verzekerd” (Rom 14:5).

Het is wel zeker dat de apostel nooit tegen zijn eigen leer in zou handelen.

Volgens de Bijbel is de reden waarom Paulus op sabbat synagogen bezocht de prediking van het Evangelie. Na zijn bekering was het Paulus' last Christus te prediken. Hij was bezorgd voor zijn eigen volk, de Joden. Dus ging hij waar de Joden waren, om hen Christus te brengen. Beschouw Hand 13:14-44; 16:13-14; 17:2-4; 18:4.

“En Paulus, gelijk hij gewoon was, ging tot hen in, en drie sabbatten lang handelde hij met hen uit de Schriften, deze openende, en voor ogen stellende, dat de Christus moest lijden en opstaan uit de doden, en dat deze Jezus is de Christus, Die ik, zeide hij, u verkondig” (Hand 17:2-3)

Het feit dat Paulus naar synagogen ging op de sabbatten bewijst net zo min dat hij gewetensvol de sabbatwet hield, als dat zijn gaan naar de feesten te Jeruzalem zou bewijzen dat hij zich gebonden voelde aan de wetten van de feesten. Hij wist zich aan geen enkele van deze dingen gebonden. Hij was vrij in Christus. Maar hij ging als een zielenwinner om tot zijn volk te getuigen over de vrijheid in Christus die hij zelf genoot.

3. Er is veel bewijsmateriaal in de Bijbel en in andere historische bronnen dat de vroege christenen, vanaf de dagen van de apostelen, elkaar ontmoetten en aanbaden op de eerstedag en niet op de sabbat [zie zondag].

WAT HET ADVENTISME LEERT:

De verandering van zaterdag naar zondag voor de dag van aanbidding werd door Rome gedaan, in de vierde eeuw. Adventisten beweren dat de sabbatwet door christenen werd gehouden totdat Constantijn, de keizer van Rome, iedereen verplichtte om de zondag te eren. Adventistische leiders zien Constantijn als een type van de toekomstige Antichrist, die, zoals zij geloven, de zondagse aanbidding bindend zal maken voor iedereen.

Constantijn was de Romeinse keizer en een zoonanbidder, maar ook een scherpzinnig politicus. Hij wilde iedereen behagen. Hij was nog een heiden toen hij besliste dat alle overheidsinstellingen gesloten zouden zijn op de eerste dag van de week - ‘de eerbiedwaardige dag van de zon’.

“De kerk die nu in Rome was gevestigd was er snel bij om het wereldlijk voordeel te zien van compromis met het heidendom. Zo was het na enkele jaren, toen de zondagviering vaste voet had gekregen, dat de Roomse kerk in het concilie van Laodicea het zuivere gebod Gods opzij zette en de verandering afkondigde van de zevende naar de eerste dag van de week” (Planet in Rebellion, p. 290).

WAT DE BIJBEL LEERT:

Er is veel bewijsmateriaal in de Bijbel en in andere historische bronnen dat de vroege christenen, vanaf de dagen van de apostelen, elkaar ontmoetten en aanbaden op de eerste dag en niet op de sabbat [zie zondag].

Sinds die dagen kwam de grote meerderheid van de christenen op de eerste dag van de week³ samen. Zij doen dit ter ere van de opstanding van hun Redder. Christus was in het graf tijdens de sab-

³ Velen begrijpen uit “de dag des Heren” in Openbaring 1:10 dat Johannes op “zondag” zijn visioenen kreeg. Dezen noemen de eerste dag van de week “de dag des Heren”. Dit is een vergissing. Wat is “de dag des Heren” in Op 1:10? Johannes kwam “in” of “op” (Grieks: *en*, dat zowel *in* als *op* kan betekenen) “de dag des Heren”. De meesten denken dat hier de eerste dag van de week, de zondag, is bedoeld. Anderen geven er de voorkeur aan om in Op 1:10 aan de alom bekende “dag des Heren” (OT: “dag van Jahweh”) te denken. In tegenstelling tot het wetsverbond is er in het nieuwe verbond (Nieuwe testament) *geen enkele dag ingesteld*, en dus ook geen *dag des Heren*. Men kan wel spreken van een ingestelde Avondmaalviering (1Ko 11:23-26) en een vroeg *gebruik* (Hd 20:7) om op de eerste dag van de week het Avondmaal te vieren. Maar in de gehele Bijbel slaat de uitdrukking “de dag des Heren” *ALTIJD* op de tijd van de eindgerichten, en *nooit* op iets anders. Johannes kwam in de geest IN “de dag des Heren”, de eindtijd van de gerichten; hij kwam niet OP de zondag “in de geest”. Trouwens, er is iets wat dit kracht bijzet: Johannes hoorde achter zich “een

bat en Hij stond op, als de eerstgeborene uit de doden, op de eerste dag. De sabbat is een aanduiding van de laatste dag van de oude schepping (Genesis 2:2). De zondag, de eerste dag van de week, typeert de eerste dag van de nieuwe schepping.

WAT HET ADVENTISME LEERT:

De kerk heeft de sabbat verplaatst naar zondag, zonder bijbelse grond.

“Christenen uit de voorbije generaties hielden de zondag, in de veronderstelling dat zij door dit te doen de bijbelse Sabbat hielden; en er zijn nu ware christenen in elke kerk, de katholieke gemeenschap niet uitgezonderd, die oprecht geloven dat de zondag de Sabbat is die God heeft ingesteld” (Ellen White, *The Great Controversy*, p. 394).

WAT DE BIJBEL LEERT:

Zondag is niet de sabbat; het is zelfs geen heilige dag. Christenen houden niet de sabbat wanneer ze samenkomen op zondag. De nieuwtestamentische gelovige die verlost werd van de verplichtingen van de Mozaïsche wet, is vrij om heiligdagen te houden of niet. (Uiteraard zullen christenen niet nalaten hun samenkomsten te houden). Rom 14:1-13 en Kol 2:16 stellen duidelijk dat gelovigen niet moeten geoordeeld worden in verband met heiligdagen⁴.

Het respect van de Galaten voor heiligdagen deed Paulus echter vrezen dat zij niet gered waren!

“Gij onderhoudt dagen, en maanden, en tijden, en jaren. Ik vrees voor u, dat ik niet enigszins te vergeefs aan u gearbeid heb. ... Doch ik wilde, dat ik nu tegenwoordig bij u was, en mijn stem mocht veranderen; want ik ben in twijfel over u” (Gal 4:10-11, 20).

WAT HET ADVENTISME LEERT:

Het Adventisme vervult profetie door het verkondigen van de Sabbat. Adventisten geloven dat God hen opgewekt heeft als het ‘overblijfsel’ van de laatste dagen om de waarheid te verkondigen van de Sabbat, als een proef voor de mensheid. Dit werk zal culmineren in de Grote Verdrukking, zo geloven zij, en in de tweede komst van Christus. Als bijbels bewijs voor dit idee wijzen zij naar vier belangrijke passages: Jes 58:12-14; Matt 24:14; Op 14:6-12 en Op 12:17.

“Van bij het begin hebben Zevendedags Adventisten krachtig de drie boodschappen verkondigd van Openbaring 14:6-12, als Gods laatste appèl aan zondaars om Christus aan te nemen, en hebben zij onderdanig geloofd dat hun beweging het ‘overblijfsel’ is. Geen ander religieus lichaam verkondigt deze samengestelde boodschap, en geen ander komt overeen met de specificaties ...

“Adventisten hebben deze juwelen van waarheid herwonnen en hersteld tot hun rechtmatige stand ... Voorbeelden ... de kostbare Sabbatwaarheid, als gesteld tegenover de pauselijke zondag. Vooral is het Sabbatgebod hersteld tot zijn rechtmatige plaats in de tien-gebodenwet van God. Jesaja verklaarde dat Gods overblijfsel ‘de breuk’ zou herstellen die in Gods wet was gemaakt toen het pausdom het vierde gebod uit het hart van de decaloog trok...” (Prophetic Guidance Correspondence Course, p. 46).

luide stem, als van een bazuin”. De Bazuin kondigt “de dag des Heren” aan: Joël 2:1-2; Zefanja 1:14-16. Zie verder *alle* schriftplaatsen over “de dag des Heren”: Js 2:12; Js 13:6, 9, 10; Ez 13:5; 30:3; Jl 1:15; 2:1, 11, 31; 3:14; Am 5:18-20; Ob 15; Zf 1:7, 14; MI 4:5; Hd 2:20; 1Th 5:2; 2Pt 3:10; Op 1:10.

⁴ In de Schriftcontext bedoelt Paulus de heiligdagen en spijsvoorschriften *onder de Joodse wet*, en in die overgangstijd van wet naar genade. Het gaat niet op dat christenen zogenaamde heiligdagen vieren die van afgodisch/occulte/heidense oorsprong zijn, zoals het tegenwoordige “Kerstmis” (zonnegod), “Pasen” (godin Ishtar → Easter), “Allerheiligen” en “Allerzielen” (= Halloween), enz. Dit zijn gekerstende puur-heidense feesten. De getrouwe christen denke hierover ernstig na (1 Thess 5:21) en lope niet de massa achterna. Zie de oorsprongen van Kerstmis, Pasen, Halloween, enz. op <http://www.verhoevenmarc.be/#Dwalingen> .

WAT DE BIJBEL LEERT:

1. De verzen die door de ZDA worden gebruikt om hun idee te ondersteunen, doen dat in geen geval. Noch het Oude, noch het Nieuwe Testament spreken van een religieuze groepering die in de laatste dagen opgewekt wordt, voorafgaand aan de tweede komst van Christus, om de sabbat te verkondigen. Alhoewel Op 14:12 van een overblijfsel spreekt tijdens de Grote Verdrukking “die de geboden Gods bewaren”, wordt er absoluut geen nadruk op de sabbat gelegd. De interpretatie van dit vers door Adventisten illustreert hun gewoonte om de Schrift te verdraaien.

Opnieuw: Jes 56:1-7 en 58:1-13, die gebruikt worden door Adventisten om hun doctrine van sabbat-prediking tijdens de laatste dagen te ondersteunen, zeggen absoluut niets daarover. In deze verzen vermaant God gewoon de natie Israël om hun sabbatten te houden, net zoals Hij gedaan heeft doorheen de hele geschiedenis van Israël. Jesaja 56 en 58 spreken van de natie Israël, niet de Kerk in zijn huidig tijdperk.

“Roep uit de keel, houd niet in, verhef uw stem als een bazuin, en verkondig Mijn volk hun overtreding, en HET HUIS JAKOBS hun zonden” (Jes 58:1).

Dat Jesaja Israël wijst op de sabbatwet komt overeen met andere passages die leren dat de sabbat aan de natie Israël was gegeven als een bijzonder verbondsteken (Jes 66:20-23). Israël zal altijd haar verbondssabbat houden.

De Kerk echter is niet de natie Israël⁵, en de Kerk vervult niet Israëls profetieën van Jesaja. Er wordt in de Bijbel over drie verschillende volken gesproken: Israël, de heidenen en de Gemeente (of Kerk). De apostel Paulus erkende dit toen hij schreef: “Weest zonder aanstoot te geven, en voor de Joden, en voor de Grieken [= heidenen], en voor de gemeente Gods” (1 Kor 10:32). Gods plan voor de natie Israël, zoals voorzgd in het Oude Testament, zal letterlijk en enkel vervuld worden in de natie Israël - niet in de Kerk.

2. De ware bron van dit idee is Ellen G. White en haar visioenen, niet de Bijbel.

“...zeven maanden nadat de Whites begonnen waren met het houden en leren van de Sabbat, gaf de Heer een visioen dat het belang ervan benadrukte. In dit visioen leek Mrs. White getransporteerd te worden naar de hemel en werd ze geleid door het hemelse heiligdom.

“In de allerheiligste plaats zag zij de ark die de wet bevat, en ze was verbaasd te bemerken dat ‘het vierde, het sabbatgebod, schitterde boven de andere uit; omdat de sabbat apart was gezet ter ere van Gods heilige naam. DE HEILIGE SABBAT LEEK STRALEND - EEN HALO⁶ VAN HEERLIJKHEID WAS ER OMHEEN...’

“OOK WERD HAAR DE VERANDERING VAN DE SABBAT GETOOND, de betekenis van het sabbat houden, het werk om de sabbatwaarheid te verkondigen, de relatie van Sabbat houden tot de moeilijke tijden voor Gods getrouwe volk, met als climax de tweede komst van Christus die de uiteindelijke bevrijding zal schenken.

“De relatie van de Sabbat tot de boodschap van de derde engel werd ook onthuld: ‘Mij werd het belang ervan getoond en zijn plaats in de boodschap van de derde engel’” (E.G. White letter 2, 1874).

Ondanks ontkenning door Adventisten is het duidelijk dat deze veronderstelde visioenen van Ellen White de ware autoriteit zijn achter de doctrine dat het ZDA de ‘overblijfsel’-kerk is van de laatste dagen die door God werd opgewekt om over de hele wereld de sabbataanbidding te verkondigen.

⁵ De zogenaamde ‘vervangings-theologie’ is volslagen onbijbels. God *verving* Israël niet door de Gemeente of Kerk! De Gemeente kwam er *tussenin*, als het internationale volk van de genadebedeling, en ze zal van de aarde verdwijnen bij haar opname. Van Israël (de olijfboom) waren enkel de takken afgebroken en de Gemeente werd in de plaats daarvan op de edele stam geënt. Maar na het gemeentetijdperk zal God Israël terug herstellen, echter in de verdrukkingstijd (70ste jaarweek, met de Grote Verdrukking). God heeft Zijn volk beslist niet verstoten, integendeel, hun toekomstige aanneming zal een nieuwe wereldlente inluiden: zie Romeinen 11. Voor het onderscheid tussen Israël en de Kerk (Gemeente) zie <http://www.verhoevenmarc.be/#Israel> .

⁶ Halo: stralenkrans, lichtkring.

Hier vinden we opnieuw een sleuteldoctrine van het Adventisme-systeem dat gebouwd werd op de visioenen van hun profetes.

Wij herhalen: zonder Ellen White zou er geen Zevendedags Adventkerk bestaan. Vele van hun belangrijke doctrines kunnen niet uit de Bijbel alleen betrokken worden, omdat ze daar niet gevonden worden, tenzij de Schrift wordt benaderd met vooropgestelde ideeën uit een extra-bijbelse bron, zoals iemands visioenen. De Zevendedags Adventisten, zoals ook andere ketterse sekten, bekijken de Schrift door hun vreemde ketterse bril. Zonder de Mary Baker Eddy-“bril” zou er geen Christian Science bestaan. Zonder de Charles Taze Russell-“bril” zouden er geen Jehovah-getuigen bestaan. Deze verschillende personaliteiten hebben hun volgelingen voorzien van een stel ketterse ideeën waar doorheen zij naar de Bijbel kijken. De Zevendedags Adventisten kochten hun ketterse brilglazen bij de Ellen G. White laboratoria.

WAT HET ADVENTISME LEERT:

Sabbat houden zal de gehoorzaamheidstest zijn in de Grote Verdrukking. Het Adventisme beweert dat tijdens de Grote Verdrukking het eren van de zondag het teken van het beest zal zijn. Zij zeggen dat het de paus was, als type van de Antichrist, die de sabbat wijzigde in zondagviering. Allen die tijdens de Grote Verdrukking de zondag houden zullen het teken van het beest hebben en daarom verloren gaan.

Adventisten verstaan dit teken niet als een letterlijk teken maar als een soort teken van trouw dat de drager ervan identificeert als loyaal aan de macht die vertegenwoordigd wordt door het Beest.

“De controverse zal zich in die tijd toespitsen op de wet van God, en in het bijzonder het vierde gebod. ... Vandaar dat het houden van de zondag in zo'n teken voorziet”. (News From Jesus--part two, p. 28, Adult Sabbath School Lessons, third quarter, 1974).

“...dit overbodig maken van een van de voorschriften van de Decaloog en dat vervangen door een dag die God nooit bevolen heeft, daar maakt deze kracht aanspraak op als merkteken van zijn gezag om de gewetens van mensen te binden. Hoe ontzettend die onthulling ook is, deze instelling van de eerste dag van de week als dag van aanbidding, ondanks Gods duidelijke woord dat de zevende dag Zijn Sabbat is, dit is het merkteken dat weldra zal opgedrongen worden!” (Planet in Rebellion, p. 386).

WAT DE BIJBEL LEERT:

Het idee dat de zondagviering het merkteken van het beest zal zijn wordt zeker niet gevonden, noch ondersteund, door de Schrift. Dit is een idee dat voor de geest kwam en uitgevaardigd werd door Ellen White, en het werd als dogma aanvaard door de denominatie van Zevendedags Adventisten. Het is waar, de Antichrist “zal menen de tijden en de wet te veranderen”⁷ maar nergens zegt de Bijbel dat dit te maken heeft met de sabbat of de zondag. De Bijbel openbaart gewoon niet precies welke wetten de Antichrist zal veranderen.

Vanwaar komen die ideeën van de Zevendedags Adventisten dan? Op de achteromslag van het boek *The Great Controversy*, wordt over zijn auteur, Ellen G. White, geschreven “zij acht geïnspireerd te zijn geweest door God”. In dit boek brengt White uitvoerig de doctrines die haar zagezegd werden geleerd door engelen in verschillende visioenen. Hier is het, naast andere vreemde doctrines en toevoegsels aan Gods openbaring, dat zij ten volle het idee heeft ontwikkeld van de zondagviering als het merkteken van het beest. Ellen White schrijft:

“Door de twee grote dwalingen, de onsterfelijkheid⁸ van de ziel en zondagheiliging, zal Satan mensen onder zijn bedriegerijen brengen ... de protestanten van de Verenigde Staten zullen de

⁷ Daniël 7:25. Kantt. 116 in de SV zegt: “de wet te veranderen, Al de wetten en ceremoniën van Mozes af te stoten, den gansen godsdienst af te schaffen, om de heidense afgoderij in te voeren, zo men dit verstaat van Antiochus; of versta Gods wetten in het algemeen, zo men dit duidt op den Antichrist”.

⁸ Zij geloven ook in ‘annihilatie’: dat de ziel ophoudt te bestaan en niet gestraft kan worden in de hel. Dit hebben zij gemeen met de Jehovah-getuigen. Zie onder <http://www.verhoevenmarc.be/alverzoening.htm> .

voornaamsten zijn die hun handen zullen uitsteken over de kloof om de hand te grijpen van het spiritualisme; zij zullen over de afgrond reiken om een hand te geven aan de Romeinse macht.

“... Er zal uitgelegd worden dat mensen God beledigen door het overtreden van de zondagsabbat; dat deze zonde rampspoed bracht en dat die niet zal ophouden tot de zondagviering strikt zal afgedwongen worden; en dat zij die de beweringen doen over het vierde gebod, die dus geen eerbied hebben voor de zondag, de mensen problemen aandoen. ...

“Zij die de Bijbelse Sabbat eren zullen beschuldigd worden als vijanden van wet en orde. ... Vermits protestantse kerken de zuivere Schriftuurlijke argumenten afwijzen voor het verdedigen van Gods wet zullen zij ernaar verlangen het zwijgen op te leggen aan hen die de Bijbel niet neerhalen. ... De waardigheidsbekleders van kerk en staat zullen zich verenigen om alle klassen om te kopen, te overreden of verplichten om de zondag te eren ... zelfs in vrij Amerika” (The Great Controversy, pp. 515, 517-519).

Het kan niet ontkend worden dat mevrouw White een ongewoon krachtige verbeelding had!

Schriftplaatsen over de eerste dag van de week

De Zevendedags Adventisten geloven niet dat er enige Schriftuurlijke ondersteuning bestaat voor de aanbedding op zondag. Alhoewel er geen expliciete verklaring bestaat die de zondagse aanbiddings-samenkomst machtigt, zijn er toch vele verzen die het hebben over de eerste dag van de week, de zondag dus, als een speciale dag om brood te breken, samenkomsten te houden en bijdragen te verzamelen:

1. Jezus stond op uit de doden op de eerste dag van de week (Matt 28:1-7; Mark 16:2, 9; Luk 24:1; Joh 20:1).
2. Jezus verscheen aan de discipelen op de eerste dag van de week (Joh 20:19).
3. Jezus verscheen binnenskamers aan de elf discipelen, acht dagen na de eerste dag van de week. De Joodse manier van dagen rekenen houdt in dat het dan weer zondag was (Joh 20:26).
4. De Heilige Geest kwam op Pinksteren, de eerste dag van de week (Lev 23:16; Hand 2:1).
5. De eerste preek werd door Petrus gebracht op de eerste dag van de week (Hand 2:14).
6. Drieduizend bekeerlingen werden de kerk toegevoegd op de eerste dag van de week (Hand 2:41).
7. De drieduizend werden gedoopt op de eerste dag van de week (hand 2:41).
8. De vergaderde Christenen braken brood op de eerste dag van de week.
9. Christenen hoorden een boodschap van Paulus op de eerste dag van de week (Hand 20:7). Opmerking: die dag gold tot middernacht, wat niet de Joodse methode is van dagen rekenen, maar die van het Romeinse systeem.
10. Paulus droeg de kerken op om bijdragen opzij te zetten op de eerste dag van de week (1 Kor 16:2).

Bron: <http://www.carm.org/>
